

ikke at ville taale nogen Forandring i det, der her foreligger. For Dørigt kan jeg ikke tro, at Ministeren har sat sig paa det Standpunkt, da Forslaget jo er kommet frem fra et Medlem her i Salen, og da jeg maa antage, at den ærede Minister ikke har været bekjendt dermed, inden det kom frem her (Stemmer: Jo). Der bliver sagt: Jo, men jeg tager det Faktiske, som det ligger for. Forslaget er kommet frem fra et Medlem; dette ærede Medlem har motiveret det og har fralagt sig at have modtaget nogen Paavirkning fra nogensomhelst Side, og saa tror jeg ham. Om de Herrer, der sige: Jo, ere bedre underrettede, kan jeg ikke vide, men skulde det være Tilfældet, haaber jeg, at de ville træde op og sige os det; det vilde være interessant at faae det at vide. Det er let at udslynge Beskyldninger, men Beviser ere ikke saa let ved Haanden. Naar man er saa raff til at sige, at der eksisterer noget Saadant, kunde jeg ønske, at det kom frem, og jeg haaber derfor, at de ærede Medlemmer vilde fremkomme dermed. Jeg kommer imidlertid tilbage til Spørgsmaalet om Tillæg til de fortrykte Stolelærere. Naar jeg tager hele vor Statsvæsen i Diehyn og ser, med hvilken Flothed man den ene Dag efter den anden kan indbringe Forslag, om meget forpgeede Udgifter, der løbe op til Hundrede af Millioner Kroner til vort Besætningsvæsen, og naar man mener, at det er paatrængende nødvendigt for at forsvare Riget, medens andre saghyndige Folk baade i finansiel og militær Henseende mene, at det er meget for meget, hvad jeg naturligvis ogsaa gjør, og naar man samtidig dermed, skjønt man indrømmer, at der er Nød paa Færde for Stolelærerne, ikke kan enes om en Form, hvorunder man kan give dem Noget, synes de Herrer da, at det vil anstaa Repræsentanterne at komme hjem efter disse Forhandlinger og at bringe den Bækked med til alle de Bedkommende, som lide Nød, at vi ikke have kunnet enes om en Form, skjønt vi erkjende, at Tilstanden er en saadan, at de virkelig lide Nød paa det Allernødtørftigste? Vi skulle altsaa sige til de Mennesker, der, om de end ikke ere lige ved at sulte ihjel, saa dog ikke ere langt derfra: Du maa vente til næste Gang, min gode Ven, saa skal Du faae! Der er imidlertid et Dødsprog, som siger: Mens Græsset grov, dør Koen, og jeg er bange for, det vil gaa paa samme Maade med Stolelærerne. Jeg for min Part vil ikke have paa min Samvittighed at være med til at give Anledning til yderligere Nød for Stolelærerne, fordi vi ikke her kunne enes om Form. Jeg beklager, at Formen er saaledes, som den er, men der gives dog virkelig Tilfælde, hvori man maa høre sig for den haarde Nødvendighed, og et saadant Tilfælde forekommer der mig at foreligge her. Jeg indrømmer ganske vist, at set fra Principets Side er Retten i den Strid, som her er opstaaet mellem Partierne, paa mine

politiske Bemærs Side; men naar man ikke kan faae Sagen gjennemført under en anden Form, hører jeg mig som sagt for Nødvendigheden. Jeg skal dog tillade mig at henvende et venligt Ord til den høitærede Minister, om han ikke vil bidrage Sit til at enes med denne Forsamling og særlig med sammes Flertal om en anden Form. Skulde der fremkomme Forslag om at ordne Sagen under en anden Form, der er bedre og korrektere, skal jeg med Fornøjelse gaa ind derpaa, og jeg har allerede antydnet en Maade, hvorpaa Sagen maaske kunde ordnes. Da man nu en Gang har brugt Procentsystemet med Hensyn til andre Embedsmænd, kunde man maaske ogsaa bruge det lige overfor Stolelærerne. Skulde vi derved komme til hist og her at ramme lidt uheldigt, vil jeg sige, at den Ulykke ikke er saa stor, om en Stolelærer skulde faae en 30 til 40 Rd. mere end hans Kollegaer, og det er dog det Værste, der kan ske. Jeg vil derfor henstille, at man giver Stolelærerne et Procenttillæg, thi de have da et berettiget Krav paa at faae Noget. Jeg vil nu tilraade, at man idag vedtager det foreliggende Forslag; thi forkaste vi det af de Grunde, jeg allerede har nævnt, frygter jeg for, at Sagen dermed er begravet. Vedtager man derimod Forslaget, haaber jeg, at man fra begge Sider af Salen vil gjøre sig Umage for at formulere et Forslag til tredje Behandling og under Samarbejde med Ministeren at faae et virkeligt Resultat frem. Derfor som det skulde lykkes mig med disse Par Ord at bringe Sagen et Strid nærmere til Maalet, skulde det være mig overordentlig kjært. — Endnu skal jeg blot tilføie, at, ihvorvel jeg hørte, at den ærede sidste Taler mente, at 100,000 Kr. kunde være passende, tror jeg dog, at det dobbelte Beløb ikke vilde være for meget. Jeg skal tilraade, at man under den Overenskomst, jeg iøvrigt haaber paa, ogsaa vil forhøie Summen til det Dobbelte.

Chr. Pedersen: Overfor det ærede Medlem der nu satte sig, skal jeg svag erklære, at hans Ueilighed har været spildt med Hensyn til mig, idet Forslaget, selv om det maatte blive vedtaget, hvad jeg forresten desværre ikke tvivler om, ikke vil blive vedtaget med min Bistand. Jeg er lige saa uheldigt stillet lige overfor dette Forslag som overfor et lignende Forslag, der ogsaa i sin Tid kom frem fra et Medlem udenfor Finansudvalget. Jeg kan i det Hele ikke forsoner mig med den Maade at forhandle paa. Naar Thinget har nedsat et Udvalg til at behandle den paagjældende Sag, og naar dette Udvalg derefter har forhandlet med de forskjellige Ministre, forekommer det mig at være urigtigt, at der her ved 2den Behandling kommer et Forslag dumpende ned fra et Medlem udenfor Udvalget, og det et Forslag, om hvis Bestyrdning man er fuldstændig i Vildere. Nu træder imidlertid den ærede Minister frem og siger: